

17
както бяха някога за Маргарита, когато я омъжиха за Исак Ангел. Думата ми е дадена.

Всички лица се отпуснаха в щаслива усмивка. Андрея и младия цар отново се прегърнаха и целунаха три пъти. Отекнаха весели викове. Разтичаха се монаси и стражи. Донесоха високи ^{капи} чаши с медовина върху дървени подноси. Разпратиха гончий до границата и до Търнов, с вести до примас Василий и до царица Елена, с повели до ~~край~~ граничните войводи и боярите краишници: да улеснят със всички средства преминаването на чуждите войски. Денят измина в определяне ^{на} точките на договора и изписването му от граматниците, докато навън народът изказваше радостта си с песни и здравици, като сочеше с ръце белега, който небето даваше за щасливото събитие.

Ясната месецина постепенно забулваше лице, тъмен кръг се изрязваше в светливото ѝ кръжило.

Още същата вечер цар Иоан Асен повика при себе си севаста, игумена и кастрофилакта. Мекотата на взора му бе изчезнала. Гласът му прозвуча остро и твърдо:

— Във вашата област пътувам за първи път. Ще мина още веднъж. Ако при повторното си идване намеря само един роб неосвободен, ако науча, че цената на солта е намалена само с три аспри, а не с осем, както съм издал повеля, ако узная, че се позволява на притеснители да онеправдават вдовици и сираци, че ловджиите на севаста не си плащат виното на манастирските парици и, че отдалечеността от престолнината е причина да стават произволи и беззакония, присъдата ми ще бъде от най-тежките. За сега само ще повеля: кастрофилакт Райко да бъде преместен в Онеч и там да си помисли малко преди да иска десятък, както се полага само на игумена. Защото за втори път преместването ще бъде в Търновската тъмница.

Когато остана сам, Иоан Асен полека се приближи към прозорчето на килията си. Дълбока въздишка се откърти от гърдите му, Той скръсти ръце, заслушан в наспирния плясък на водопадите край